

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8 – Libeň, zastoupené Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 11. 2009, č. j. BUR/83/2009, sp. zn. 2009/1148/vos/FTV, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2012, č. j. 10 A 5/2010 - 152,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 3. 11. 2009 ve věci sp. zn. 2009/1148/vos/FTV (dále jen „napadené rozhodnutí“) uložila žalovaná žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) pokutu ve výši 400 000 Kč za porušení povinností podle § 32 odst. 1 písm. f) a g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“). Těchto deliktů se měla stěžovatelka dopustit tím, že dne 16. 3. 2008 od 14.20 hodin na programu Prima televize odvysílala pořad „Nejúžasnější videa světa II“, který obsahoval drastické, detailní, dlouhotrvající a nevhodnými komentáři doprovázené opakované záběry skutečných událostí, čímž mělo dojít k porušení povinnosti provozovatele vysílání bezdůvodně nezobrazovat osoby umírající nebo vystavené těžkému tělesnému nebo duševnímu utrpení způsobem snižujícím lidskou důstojnost a k porušení povinnosti nezařazovat v době od 6.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Napadené rozhodnutí bylo vydáno poté, co žalovaná usnesením ze dne 20. 10. 2009, č. j. vos/7356/09, spojila správní řízení sp. zn. 2008/615/vos/FTV vedené se stěžovatelkou pro možné porušení § 32 odst. 1 písm. f) zákona o vysílání se správním řízením vedeným se stěžovatelkou pod sp. zn. 2008/614/vos/FTV

pro možné porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Společné správní řízení pak žalovaná nadále vedla pod sp. zn. 2009/1148/vos/FTV – tedy spisovou značkou, pod níž bylo vydáno napadené rozhodnutí.

[2] Proti tomuto rozhodnutí brojila stěžovatelka žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), ve které mimo jiné namítala, že žalovaná postupovala v rozporu se zásadami správního trestání, v rozporu s § 59 odst. 1 a 3 zákona o vysílání neupozornila stěžovatelku na porušení zákonné povinnosti, nedostatečně popsala a vyhodnotila jednotlivé složky správního deliktu a předmět řízení nebyl v oznámení o zahájení správního řízení přesně vymezen. Městský soud v Praze žalobu zamítl rozsudkem ze dne 22. 4. 2010, č. j. 10 A 5/2010 - 63. Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozhodnutím ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 As 3/2011 – 119, rozsudek městského soudu zrušil, neboť se ztotožnil s kasační námitkou stěžovatelky poukazující na to, že se městský soud opomněl vypořádat s její žalobní námitkou, podle níž nebyl v oznámení o zahájení správního řízení přesně vymezen jeho předmět. Nejvyšší správní soud se vyjádřil rovněž k ostatním kasačním námitkám, ty však neshledal důvodnými.

[3] V novém řízení městský soud žalobu opět zamítl, a to rozsudkem ze dne 13. 12. 2012, č. j. 10 A 5/2010 – 152 (dále jen „napadený rozsudek“). Do něj převzal část svého původního rozhodnutí, k níž se vztahovaly kasační námitky, které byly Nejvyšším správním soudem posouzeny jako nedůvodné, a nově se zabíral pouze žalobní námitkou týkající se vymezení předmětu řízení v oznámeních o zahájení správního řízení. Ta považoval za dostatečnou, neboť skutek byl v obou oznámeních (nyní posuzované správní řízení bylo původně vedeno jako dvě samostatná řízení) vymezen nejen názvem pořadu, časem odvysílání a programem, ale rovněž popisem konkrétních vytýkaných scén, záběrů a komentářů. Městský soud přisvědčil argumentaci žalované, že v době oznámení o zahájení správního řízení může mít žalovaná vědomosti o skutkových okolnostech pouze v takovém rozsahu, který umožňuje jejich předběžné právní hodnocení. Tím pádem nemusí jít o informace zvláště kvalifikované, ale o informace mající toliko nezbytnou míru určitosti a věrohodnosti. Městský soud dodal, že předmět obou původních řízení nebyl v jejich průběhu nijak měněn, a to ani v důsledku spojení řízení. Z těchto důvodů shledal námitku týkající se vymezení předmětu řízení v oznámení o zahájení správního řízení nedůvodnou.

[4] Proti napadenému rozsudku brojila stěžovatelka kasační stížností. Namítla v ní, že městský soud otázku vymezení skutku v oznámení o zahájení správního řízení vypořádal nesprávně, neboť oznámení o zahájení správního řízení musí obsahovat konkrétní a přesný popis skutku, pro který bude správní řízení vedeno; skutek musí být vymezen tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným, přičemž tyto náležitosti musí splňovat výroková část oznámení. Stěžovatelka tvrdila, že ze zásady totožnosti skutku vyplývá požadavek na zaručení distinkce předmětného skutku od jiných jednání nejen v konečném rozhodnutí ve věci, ale i v oznámení o zahájení správního řízení. Jedině porovnáním oznámení o zahájení řízení a rozhodnutí o uložení sankce je možné ověřit, zda byla zásada totožnosti skutku dodržena. V průběhu řízení sice může docházet k upřesňování skutkového děje, ale totožnost skutku musí být zachována. Stěžovatelka měla za to, že odkaz městského soudu na odůvodnění napadeného rozhodnutí byl nepatřičný, neboť dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009 – 66, nepostačuje pouze identifikovat pořad ve výrokové části rozhodnutí a podrobnější skutkové okolnosti uvést v jeho odůvodnění. Žalovaná tak dle názoru stěžovatelky měla v oznámení o zahájení správního řízení jednoznačně identifikovat konkrétní části pořadu a sdělit, v čem přesně (tj. v jakých sekvencích, výrocích, obrazech, scénách apod.) spatřovala naplnění skutkové podstaty deliktu; stěžovatelka považovala za nedostatečné pouhé konstatování, že pořad obsahuje závadné scény a uvedení jejich demonstrativního výčtu v odůvodnění.

V nyní posuzované věci tak dle stěžovatelky nelze z oznámení o zahájení správního řízení rozpoznat, v jakých skutečnostech lze spatřovat naplnění skutkové podstaty prvního deliktu a v jakých pak naplnění skutkové podstaty druhého deliktu. Skutek je dle stěžovatelky vymezen tak, „*jako by obě skutkové podstaty byly zcela identické*“, čímž by se skutkové podstaty ocitly v poměru obecné a speciální a jejich jednočinný souběh by byl vyloučen. Z výše uvedených okolností stěžovatelka dovodila, že postupem správního orgánu mohlo být narušeno její právo na obhajobu, konkrétně právo být seznámena s důvody a povahou obvinění, chráněné čl. 6 odst. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení federálního Ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“).

[5] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na skutečnost, že městský soud rozhodl napadeným rozsudkem znovu poté, kdy bylo jeho původní rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem. Jelikož stěžovatelka netvrdila, že se městský soud při svém druhém rozhodování neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, považovala žalovaná kasační stížnost za nepřipustnou dle § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V případě jejího připuštění k věcnému projednání považovala žalovaná kasační stížnost za nedůvodnou a navrhla její zamítnutí, přičemž s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu a napadený rozsudek konstatovala, že předmětnými oznámeními o zahájení správního řízení nedošlo k porušení zásady totožnosti skutku a tím ani k „*překvapivému rozhodnutí*.“

[6] Na vyjádření žalované reagovala stěžovatelka replikou, v níž obhajovala připustnost kasační stížnosti argumentem, že námitky užití v kasační stížnosti se striktně vážou k žalobnímu bodu, který městský soud ve svém prvním rozsudku nevypořádal. Stěžovatelka pak trvala na důvodnosti své kasační stížnosti, neboť byla přesvědčena, že pro řádný výkon obhajovacích práv je podstatné vymezení skutku před vydáním konečného rozhodnutí ve věci (nikoli tedy v konečném rozhodnutí či po jeho vydání). Má za to, že v nyní posuzované věci byly skutkové okolnosti zřejmé již na počátku řízení a žalovaná mohla jednoznačně uvést, které konkrétní pasáže pořadu považuje za právně závadné. Stěžovatelka také dále setrvala na svém právním názoru, dle něhož musí výrok rozhodnutí obsahovat vymezení skutku v takové podobě, aby v popsáném skutku byly zachyceny všechny znaky skutkové podstaty deliktu. Uvedení potenciálně závadných scén v odůvodnění není podle stěžovatelky postačující, neboť zdůvodnění, proč je v jednání provozovatele spatřováno naplnění skutkové podstaty deliktu, se může v průběhu řízení měnit. Změní-li se popis skutku tak, že naplnění skutkové podstaty správního deliktu je spatřováno v jiných scénách než původně, mění se tím fakticky stíhaný skutek, což však předpokládá včasné seznámení účastníka řízení s takovou změnou, aby se mohl účinně hájit.

[7] V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas (§ 106 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 102 s. ř. s.), která je řádně zastoupena (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Protože v daném případě jde o situaci, kdy Nejvyšší správní soud zrušil předchozí rozsudek městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, posuzoval Nejvyšší správní soud v tomto konkrétním případě připustnost kasační stížnosti i ve světle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle kterého je kasační stížnost, která směřuje proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, nepřipustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[8] K aplikaci § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. se vyslovil Ústavní soud, který ve svém nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05 (všechna zde citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou

dostupná z <http://nalus.usoud.cz>), uvedl, že citované ustanovení zajišťuje, „aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil.“ Tuto interpretaci § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., jež garantuje smysl a účel rozhodování Nejvyššího správního soudu, respektuje i judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, jež nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. dovodila výjimky ze zákazu opakované kasační stížnosti. Dospěla k závěru, že tento důvod nepřipustnosti nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Ve vztahu k nyní uplatněné kasační námitce Nejvyšší správní soud ve svém prvním rozhodnutí nevyjádřil právní názor na výklad hmotného práva; pouze konstatoval, že se městský soud k námitce, podle níž nebyl v oznámení o zahájení správního řízení přesně vymezen jeho předmět, v odůvodnění svého rozhodnutí nijak nevyjádřil. Odmítnutí kasační stížnosti by tedy v této věci znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí a popřelo by smysl a účel § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Lze tak přisvědčit stěžovateli, že její kasační stížnost je přípustná, avšak její přípustnost je nutno vnímat v kontextu citovaného ustanovení (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), tedy tak, že námitky opakované kasační stížnosti se musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru či pokynu, tj. v mezích závěrů Nejvyššího správního soudu, které v dané věci vyslovil, anebo musí směřovat k právní otázce v první kasační stížnosti neřešené proto, že řešena být nemohla (v nyní posuzované věci tomu tak bude pro vadu obsahu napadeného rozhodnutí).

[9] Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek v mezích uplatněného kasačního důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem [tedy podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a v rozsahu kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. přezkoumal. Dospěl při tom k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud při svém rozhodování dlouhodobě a setrvale zdůrazňuje, že pro veškerá trestání v právním řádu České republiky, nejsou-li zákonodárcem výslovně stanoveny odlišnosti, musí platit obdobné zásady a principy. Věcný rozdíl mezi trestnými činy a správními delikty bývá i velmi mlhavý, může být také výsledkem politického rozhodnutí („dekriminalizace“), a je běžné, že skutky trestané právním řádem v určité době jako trestné činy jsou podle právního řádu v jiné době „pouze“ správními delikty a naopak. V tomto směru lze odkázat i na Úmluvu, která podle stabilní judikatury Evropského soudu pro lidská práva „trestním obviněním“ ve smyslu svého článku 6 odst. 1 rozumí i řízení o většině sankcí ukládaných správními úřady za přestupek nebo jiný správní delikt (srov. např. rozsudek ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, Sb. NSS č. 1338/2007).

[11] Pro posouzení kasační stížnosti, jejíž podstatná část se týká náležitostí vymezení skutku v oznámení o zahájení správního řízení, je přirozeně zásadní správně interpretovat pojem „skutek“. Ústavní soud k definici tohoto pojmu v usnesení ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 143/02, konstatoval: „Byť i základem celého trestního řízení je skutek, trestní řád tento pojem blíže nedefinuje a neuvádí výslovně ani to, co se rozumí pod pojmem totožnosti skutku. Neuvádí o tom výslovně nic ani trestní zákon. Vymezení pojmu skutku je tedy ponecháno teorii práva hmotného a procesního a soudní praxi. Vzhledem k tomu, že základní trestní právní předpisy nedefinují, co tvoří skutek v konkrétní projednávané věci a kdy je totožnost skutku zachována, je nutné zkoumat tyto otázky vždy podle individuálních okolností každé jednotlivé trestní věci. Obecně je možno pouze konstatovat, že skutkem se rozumí určitá událost ve vnějším světě záležející v jednání člověka, která může mít znaky trestného činu či trestných činů anebo nemusí vykazovat znaky žádného trestného činu.“ Shora uvedený názor Ústavního soudu vychází z ustálené trestněprávní doktríny, která k pojmu „skutek“ uvádí následující: „Podstatu skutku tvoří jednání.

Jednání jako projev vůle ve vnějším světě je konání i opomenutí, může být spácháno úmyslně i z nedbalosti. Meze útoků (aktů) zahrnutých do jednání jsou však určeny trestněprávně relevantním následkem, jehož příčinou je jednání. Přitom se jedná o následek, který je znakem některého konkrétního trestného činu. Takový konkrétní následek spojuje dílčí akty (útoky) do jednoho skutku a zároveň umožňuje dělit chování člověka na různé skutky.“ [Šámal, P. a kol. Trestní zákoník. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 130 - 131]. Skutkem je tedy určitá událost ve vnějším světě záležející v jednání subjektu práva, přičemž správní orgán vede správní řízení právě ohledně samotného skutku. Od pojmu „skutek“ je třeba odlišit pojem označovaný českou trestněprávní teorií a praxí jako „popis skutku“, jímž je třeba rozumět slovní vylíčení těch jednání či skutkových okolností, které lze kvalifikovat (tj. podřadit) formálním znakům správního deliktu uvedeným v zákoně. Popis skutku tak musí obsahovat ty skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty správního deliktu, jež je předmětem řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009 – 66).

[12] Zásadu totožnosti skutku pak vymezuje trestněprávní judikatura, podle níž je „[t]otožnost skutku v trestním řízení zachována, je-li zachována alespoň totožnost jednání nebo totožnost následku. Přitom nemusí být jednání nebo následek popsány se všemi skutkovými okolnostmi shodně, postačí shoda částečná [srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. Tzn 12/94 (R 1/1996/I)]. V nyní posuzované věci bylo ve výročí obou oznámení o zahájení správního řízení uvedeno, že správní delikt byl spáchán „odvysíláním pořadu Nejúžasnější videa světa II dne 16. března 2008 od 14:20 hodin na program Prima televize.“ Žalovaná tedy uvedla název pořadu, den a hodinu vysílání a program, na němž byl pořad vysílán; současně v odůvodnění identifikovala některé právně závadné scény a popsala, jakým způsobem naplňují skutkovou podstatu správního deliktu. Tím byl předmětný skutek v oznámení o zahájení správního řízení jednoznačně identifikován (k tomu obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 3 As 65/2012 - 24). K jeho záměně s jiným skutkem tak dojít nemohlo a ani nedošlo, neboť skutek vymezený ve výročí oznámení o zahájení správního řízení se zcela shoduje se skutkem vymezeným ve výroku napadeného rozhodnutí. Jak ostatně vyplývá z obsahu spisu, ani stěžovatelka sama žádné pochybnosti o vymezení skutku při zahájení správního řízení a ani později v jeho průběhu neměla. V kasační stížnosti netvrdila, že totožnost skutku, pro který byla postižena, nebyla při srovnání jeho vymezení v oznámení o zahájení řízení a v rozhodnutí zachována, ani že by v jeho vymezení chyběla některá z okolností, jež představuje či naplňuje některý ze znaků skutkové podstaty deliktu. Nenamítala ani že by oproti oznámení o zahájení správního řízení přibyla dodatečně některá scéna, ohledně níž nedostala prostor k obraně, takže pro ni v tomto směru bylo rozhodnutí překvapivé.

[13] Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že aby nedošlo k zaměnitelnosti skutku, musí být skutek vymezen ve výrokové části rozhodnutí a nikoli v jeho odůvodnění (k tomu lze souladně se stěžovatelkou poukázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, v němž je uvedeno: *Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.*“). Nelze však souhlasit s námitkou stěžovatelky, že v nyní posuzovaném oznámení o zahájení správního řízení nepostačilo uvést demonstrativní výčet právně závadných scén v odůvodnění a povinností žalované bylo jednoznačně identifikovat konkrétní pasáže a sdělit, v čem tyto pasáže naplňují skutkovou podstatu deliktu. Z předchozího plyne, že konkrétní právně závadné scény nejsou samotným skutkem, který by samozřejmě musel být co nejpřesněji označen ve výroku rozhodnutí, ale pouze dílčími útoky (akty) proti zákonem chráněnému zájmu, jež jsou svou podstatou popisem skutku majícím své místo v odůvodnění správního rozhodnutí; pokud by v průběhu řízení došlo k bližšímu vymezení právně závadných scén, nejednalo by se o dispozici se samotným skutkem a porušení zásady totožnosti skutku. Pro posouzení toho, zda jde o týž skutek, je právní kvalifikace jeho skutkových okolností zcela

irelevantní (viz již citované usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 143/02 kde bylo konstatováno: „*Podstatu skutku tedy tvoří jednání pachatele a následek tímto jednáním způsobený, který je relevantní z hlediska trestního práva. Jako skutek je taková událost vymezena v příslušném aktu orgánu činného v trestním řízení, tj. v záznamu o sdělení obvinění (nyní v usnesení o zahájení trestního stíhání) a dále např. v obžalobě, v rozsudku, v usnesení o zastavení trestního stíhání. Skutkem v trestním řízení je souborná skutkových okolností popsaných v těchto aktech, nikoliv jejich právní posouzení.*“). Žalované tak nelze vytknout, že v oznámení o zahájení řízení identifikovala pouze některé právně závadné scény. Popis skutku již vyžaduje od správního orgánu provedení alespoň předběžné aplikace právních norem na daný skutkový stav. Na samém počátku řízení tak někdy není možné předmět řízení vymezit zcela přesně, neboť to je v podstatě úkolem celého správního řízení a konečného rozhodnutí ve věci samé (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 - 541, publikovaný pod č. 2119/2010 Sb. NSS). Z tohoto důvodu není na nyní posuzovanou věc možné aplikovat závěr vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009 – 66, jelikož ten se týkal konečného rozhodnutí ve věci samé, nikoli oznámení o zahájení správního řízení. Nepřípadný je i odkaz stěžovatelky na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze 14. 3. 2011, č. j. 2 Afs 91/2009 – 149, neboť v tomto rozhodnutí byla shledána vada správního řízení spočívající v tom, že nové dílčí skutkové zjištění zde vedlo k rozšíření právní odpovědnosti za tomu odpovídající další správní delikt, což však „obviněný“ zjistil až při vydání konečného rozhodnutí. V nyní posuzované věci byl naopak předmět řízení již v oznámení o zahájení správního řízení vymezen řádně, k jeho změně a tím ani k rozšíření právní kvalifikace skutku v průběhu řízení vůbec nedošlo.

[14] Zatímco judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73; rozsudek ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009-66) dovodila, že je nezbytné, aby výrok rozhodnutí (míněno ve věci samé, tj. rozhodnutí, jímž se řízení končí) vydaného ve správním trestání obstál sám o sobě, nikoli pouze společně s odůvodněním rozhodnutí, u oznámení o zahájení správního řízení, které rovněž může mít formu rozhodnutí (zde usnesení) správního orgánu, není takové přisnosti zapotřebí. Rozdíl je třeba hledat ve významu obou srovnávaných rozhodnutí. Ve vší stručnosti lze poznamenat zejména, že výrok rozhodnutí o správním deliktu nabývá právní moci (přinášející jeho závaznost a nezměnitelnost), zakládá překážku věci rozhodnuté a sankce zde uložená může být vynucena správní exekucí. Oznámení o zahájení správního řízení je svou povahou procesním úkonem, v pořadí prvním v daném řízení, který však může být v jeho průběhu, vyvstane-li taková potřeba, modifikován. Pokud jde o jeho náležitosti, je třeba dodržet požadavky správního řádu (označení správního orgánu, předmět řízení, označení a podpis oprávněné úřední osoby – viz § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, jenž se zde použije na základě § 61 odst. 1 zákona o vysílání) a v dalším vycházet z účelu tohoto úkonu. Tím je v posuzovaném případě uvědomit účastníka, že je proti němu vedeno správní řízení v konkrétní věci, případně ho poučit o jeho procesních právech. Této své povinnosti žalovaná nepochybně dostála tím, že popsala skutek, v němž spatřuje porušení konkrétního ustanovení zákona, jež může být posouzeno jako určitý správní delikt. Markantním kritériem dostatečnosti vymezení skutku je jeho náležitý popis tak, aby poskytl podklad pro pozdější srovnání z hlediska zachování zásady totožnosti skutku, jak o ní bylo pojednáno výše. Stěžovatelka obdržela soubor informací o tom, jaké záběry, z kterého odvysílaného pořadu a proč považuje žalovaná za závadné. To jí nepochybně umožnilo zvolit odpovídající procesní strategii pro svou obranu proti takto specifikovanému obvinění. Z obsahu správních spisů je zřejmé, že tohoto svého práva využila a uplatnila celou řadu námitek, s nimiž se žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí pečlivě vypořádala. Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatelky, že požadavky kladené na podobu rozhodnutí, jímž se správní řízení končí, musí splňovat i rozhodnutí, kterým se toto řízení zahajuje. Je naopak přesvědčen, že je zcela bez právního významu, zda byl popis skutku vtělen do odůvodnění oznámení o zahájení správního řízení či zda bylo jeho vymezení zahrnuto do výroku usnesení. Konkrétní obsahové

nedostatky, které by měly dopad do veřejných subjektivních práv stěžovatelky, nebyly v kasační stížnosti tvrzeny.

[15] Zdejšímu soudu není zřejmé, co měla stěžovatelka na mysli, když brojila proti tomu, že „[o]bě oznámení o zahájení řízení jsou ve výrokové části obsahující vymezení skutkové podstaty deliktu zcela totožná.“ Skutková podstata správního deliktu není vymezena individuálním správním aktem (v nyní posuzovaném případě pak oznámením o zahájení správního řízení), ale právní normou, zde konkrétně § 32 odst. 1 písm. f) a g) zákona o vysílání. V nyní posuzované věci byl ve výrocích obou oznámení o zahájení správního řízení skutek vymezen zcela správně totožně, neboť se jedná o jeden skutek (tj. odvysílání pořadu s názvem „Nejúžasnější videa světa II“), jenž vykazuje znaky dvou správních deliktů. Tato námitka se tedy nedotýká zásady totožnosti skutku, ale poukazuje na jednočinný souběh správních deliktů, což je dovolený, ustálený a všeobecně uznávaný institut trestního práva, který označuje situaci, kdy v rámci jediného skutku daným jednáním došlo k zasažení dvou různých objektů ochrany a byly tak vyvolány právně významné následky (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2011, č. j. 9 As 67/2010 – 74). Jestliže tím stěžovatelka naznačuje, že podobnost skutkových okolností uvedených v obou oznámeních nasvědčuje tomu, že by v nyní posuzované věci mohl být jednočinný souběh správních deliktů vyloučen, neboť by se skutkové podstaty správních deliktů ocitly v poměru obecné a speciální, je tato námitka dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná, neboť nebyla uplatněna v řízení před městským soudem, a Nejvyšší správní soud se jí tak nebude zabývat.

[16] Námitku o povinnosti správního orgánu seznámit účastníka řízení se změnou výčtu scén, jež jsou považovány z pohledu aplikovaných ustanovení za závadné, neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou, neboť představuje pouhou obecnou polemiku bez konkrétního tvrzení o reálném zásahu do právní sféry stěžovatelky, která netvrdila, že by ke změně výčtu takových scén v průběhu řízení došlo.

[17] Závěrem Nejvyšší správní soud shrnuje, že městský soud nepochybil, když měl vymezení předmětu řízení v oznámeních o zahájení správního řízení za dostatečné. Stěžovatelka měla ničím neomezenou možnost účinně se v řízení hájit a její obhajovací práva nebyla žádným způsobem zkrácena. Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[18] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). V případě žalované, která byla procesně úspěšným účastníkem, nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady řízení vznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu